

vigtigste i alle den høitærede Indenrigsministers Ændringsforslag, nemlig det om Dannelsen af et fælles almindeligt Driftselskab. Den høitærede Formand paapegede i saa Henseende, at Ændringsforslaget under Nr. 12, der særligt omhandler dette Driftselskab, er taget tilbage, og at det altsaa ikke gaaer an at tale videre derom, idet Ændringsforslaget under Nr. 10 kun beskæftiger sig med Jernbaneanlægget paa Æerne, og særligt paa Lolland og Falster; men i denne Henseende maa der vistnok finde en Misforstaaelse Sted. Det er nemlig klart, at det ikke kan være den høitærede Indenrigsministers Tanke, at Concessionen til disse Strækninger paa Lolland og Falster skulde være betinget af, at disse Baner bleve tagne i Entreprise af det sjællandske Jernbaneselskab, som skulde indestaae for, at Staten ikke kom til at svare nogen Rente; men Tanken har aabenbart været den, at disse Banestrækninger skulde gaae ind under en fælles Driftsentsreprise for samtlige Jernbaner, og saalænge Forslaget under Nr. 10 er under Forhandling, er det derfor ikke muligt at undgaae at tale Noget om denne Sag, skjøndt man ganske vist bør fatte sig i større Korthed derom, end hvis Forslaget under Nr. 12 tillige laa for til Behandling. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke rigtigt forstaaer, hvorledes den høitærede Indenrigsministers Stilling til hele denne Sag er. Da Leven foresaa til 1ste Behandling, udtalte han, at han ansaae det for at være rimeligt og billigt, at det sjællandske Jernbaneselskab, naar det fik Lov til at anlægge en Banestrækning fra et Punkt paa den nuværende Jernbane til Vordingberg, tillige paatog sig at lægge en Bane over Lolland og Falster. Han fremstillede dengang Sagen, hvad han vistnok havde fuldstændig Ret i, som om han derved paalagde det sjællandske Jernbaneselskab en Byrde, det hellere ønskede at være fri for, i alt Fald for Dieblirket, men ikke desto mindre har den høitærede Minister nu pludseligt stillet sig saaledes, som om han, efterat han i Forslagene under Nr. 3 og 4 har faaet disse fælterste og lollandske Banestrækninger opførte, derved gjorde Selskabet en stor Tjeneste, og han opstiller Betingelser, under hvilke han kan gaae ind paa at give Tilladelse til at anlægge disse Baner. Der staaer nemlig i

Forslaget under Nr. 10: „Concession til de i § 1 under Littra b. og c. nævnte Anlæg skal dog kun kunne gives, naar Jernbaneselskabet seer sig istand til at godtgjøre“ osv., men, har Selskabet altsaa ikke Lyft til at anlægge disse Baner, gaaer det ikke ind paa disse Betingelser, og har det ikke Lyft til at opfylde Betingelserne, lader det være at anlægge Banerne. Man opmuntrer ikke til at gjøre nogen af Delene ved, at man betingelsesviis hæfter disse Baner sammen med en anden Bane, men Meningen med Forslaget under Nr. 10 maa dog aabenbart være den samme, som Forslaget under Nr. 12 skulde have. Naar den høitærede Minister har taget det sidstnævnte Forslag tilbage, men har ladet Forslaget under Nr. 10 blive staaende, maa det have været hans Tanke, at der gjennem hiint var Afgang og Veilighed for Thinget til ved sine Udtalelser og Afstemninger at tilkjendegive, hvorvidt det sympathiserede med de Bestræbelser, hvoraf Indenrigsministeren har givet os en overordentlig kortfattet Antydning. Jeg maa tilstaae, at jeg efter Begyndelsen af den høitærede Ministers Foredrag havde antaget, at han noget nærmere vilde have forklaret os, hvorpaa det hele Foretagende gik ud, thi det forekommer mig, at han sagde, at vel vare Forhandlingerne endnu ikke saaledes afsluttede, at han kunde meddele os noget Fuldstændigt derom, men at det dog vilde være ham muligt at sige os Noget om hele denne Forhandlings Grundlag, saaledes at vi derom kunde have nogen Anskuelse. Dette maatte da ogsaa absolut være en Betingelse for, at man her kunde stemme for Forslagene, men jeg vil indrømme, at vi selv om Ministeren havde givet os saadanne Oplysninger, i Grunden vilde have været lige nær, thi der er ikke nogen som helst Mulighed for ved Afstemningen over de Forslag, som nu foreligge — og jeg kan gjerne tilføie, at der heller ikke, hvis Ændringsforslaget under Nr. 12 var blevet staaende, vilde have været nogen saadan Mulighed — ved en Afstemning at tilkjendegive Thingets Anskuelse om de Forhandlinger, der føres. De Udtalelser, den høitærede Minister i saa Henseende vilde have at holde sig til, kunde derfor kun blive spredte Meningstilkjendegivelser fra enkelte Medlemmer, med Hensyn til hvilke det altid maatte være Gjenstand for et Skjøn fra